

[Undervisnings- og forskningsministeren]

studerende et bredt fagligt fundament og samtidig muligheder for at fordybe sig i særlige faglige og pædagogiske problemstillinger inden for området, bl.a. gennem individuel praktikplacering og speciale.

I forhold til de nuværende uddannelser forlænges uddannelsen med et halvt år til ca. 3½ år.

Undervisningen tilrettelægges sådan, at der ligesom i de nuværende uddannelser veksles mellem undervisning på seminariet og praktik, hovedsagelig på institutioner under amtskommuner eller kommuner. Hovedparten af praktikken, nemlig 12 ud af 15 måneder, vil i modsætning til nu skulle foregå som lønnet praktik.

Lovforslaget følger stort set samme *styrelsesmodel* som lov om uddannelse til ernærings- og husholdningsøkonom, lov om uddannelse til håndarbejds lærer samt det forslag til lov om uddannelse af lærere til folkeskolen, der er fremsat den 30. januar 1991. Der foreslås således også ved statsseminarierne indført bestyrelser efter samme retningslinier som ved de private seminarier. Bestyrelsen skal varetage seminariets interesser som uddannelsesinstitution og fastlægge retningslinier for seminariets virksomhed og udvikling, herunder seminariets studieordning.

Der foreslås endvidere etableret et *regionalt samarbejde* mellem amtsråd og kommunalbestyrelser i amtsråds kredsen om sikring af praktikpladser. Samarbejdet koordineres i regionale praktikpladsudvalg, hvori også de færdiguddannedes organisationer er repræsenteret.

Alle seminarier skal desuden nedsætte råd, der repræsenterer medarbejderne og de studerende, og som har til opgave at være rådgivende for seminariets ledelse.

Seminariernes adgang til at udbyde *efter- og videreuddannelse* foreslås hjemlet i loven.

Nuværende bestemmelser om *uddannelsesråd*, der er rådgivende for ministeren i sager om uddannelserne, er ikke videreført i lovforslaget, idet den centrale rådgivning om pædagoguddannelsen vil indgå i det samlede rådgivningssystem for de videregående uddannelser.

Forslagets *økonomiske konsekvenser* er en samlet årlig besparelse på 50 mio. kr., der i hovedsagen hidrører fra omlægning af øvelsespraktik med Statens Uddannelsesstøtte til lønnet praktik.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje Ting.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg har herved den ære for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af overenskomsten om oprettelse af Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling.

(Beslutningsforslag nr. B 54).

Forhandlingerne om overenskomsten fandt sted i begyndelsen af 1990, og den blev undertegnet i Paris den 29. maj 1990 af 40 lande samt Det Europæiske Fællesskab og Den Europæiske Investeringsbank. Siden er landekredsen blevet reduceret til 39 lande på grund af den tyske genforening.

Banken skal virke i øst- og centraleuropæiske medlemslande, som bekender sig til demokratisk flerpartistyre, pluralisme og markedsøkonomi. Banken skal først og fremmest yde eller garantere lån samt deltage med aktiekapital i private virksomheder og i statsforetagender, som enten er på vej til at deltage på konkurrencemæssig basis i den markedsorienterede økonomi eller er ved at blive privatiseret. Desuden kan banken anvende op til 40 pct. af sine midler til aktiviteter i den offentlige sektor, herunder statsejede virksomheder.

Sovjetunionens adgang til at låne i banken begrænses, foreløbig i de første tre år, til et beløb svarende til landets indbetalte andel. Der vil ikke kunne ydes lån til den sovjetiske stat eller statsejede virksomheder.

Bankens aktiekapital er på 10 milliarder ECU, hvoraf 3 milliarder ECU skal indbetales og de resterende 7 milliarder ECU skal henstå som garantikapital. EF's medlemslande, Det Europæiske Fællesskab og Den Europæiske Investeringsbank vil tilsammen tegne sig for 51 pct. af aktiekapitalen. Danmarks andel bliver på 1,2 pct., svarende til 120 mio. ECU. De indbetalte andele skal erlægges i fem lige store rater i årene 1991-95. Principielt består hver rate af en kontant del (50 pct.) og en statsforskrivning (50 pct.), som vil blive trukket med henblik på finansiering af bankens operationelle aktiviteter. Der er dog udbredt tilslutning til, at hele første års rate (1991-raten) skal indbetales kontant.